

РЕШЕНИЕ

№ 1425

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1096** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Г. В. Г., чрез адвокат Д. Р. срещу Заповед № 513з-176/09.01.2023 г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че тя е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила. Дисциплинарно-наказващият орган неправилно е счел, че е налице неизпълнение на служебни задължения. В оспорения акт не са посочени точно фактическите основания за издаването му, а тези които са описани са вътрешно-противоречиви. Не е взето предвид и обстоятелството, че Софийска Районна Прокуратура не е открила данни за извършено престъпление, поради което преписката, започната по сигнал на Г. С. е завършила с постановяване на отказ. Инвокирани са доводи, че дисциплинарното производство е проведено в нарушение на Инstrukция № 8121з-877 от 06.07.2021 г., което опорочава оспорената заповед. Не са събрани всички доказателства от значение за случая, поради което са направени погрешни изводи. Неправилно е прието, че Г. е отказал да даде писмени обяснения по случая, защото срокът за даване на такива е бил прекалено кратък. Твърди се, че заповедта е издадена извън срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, защото всички факти и обстоятелства по случая са станали известни на дисциплинарно-наказващия орган още от доклада на Инспектората на МВР от

31.08.2022 г. Според оспорващия, сочената за нарушена норма на чл. 21, ал. 1 от Вътрешните правила за документооборота е бланкетна и същата следва да бъде изпълнена със съдържание. Преписката, изпратена от 04 РПУ е била разпределена на полицейски инспектор Л. и тя устно е докладвала на прекия си ръководител Г. Г. за извършеното от нея. Тя е преценила, че са извършени всички действия за евентуалното разкриване на извършено престъпление са предприети, поради което е необходимо документите да бъдат изпратени на отдел „Пътна полиция” – СДВР за налагане евентуално на наказание за извършено нарушение по Закона за движението по пътищата. Впоследствие преписката е изпратена на Софийска Районна Прокуратура, която не е открила данни за извършено престъпление и е постановила отказа за образуване на досъдебно производство.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Р. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването - Директорът на СДВР не се явява. Пълномощникът му юриконсулт Б. намира жалбата за неоснователна, като развива подробни доводи в писмени бележки. Твърди, че в случая е безспорно установено, че Г. не е изпълнил, конкретно визирани в нормативно установени задължения, което е нарушение на служебната дисциплина.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Г. Г., към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание е бил назначен на длъжност „началник на група Териториална полиция“, в сектор „Охранителна полиция“, в 06 РПУ - СДВР.

Административното производство по издаване на оспорената заповед е започнало във връзка с доклад № 4575р-176/31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат” – МВР, по повод на извършена проверка, разпоредена със Заповед № 8121з-870/07.07.2022 г. на Министъра на вътрешните работи. Проверката касае установяване на евентуални неправомерни действия и бездействия и неизпълнение на служебни задължения от служители на МВР, при извършването на проверки на лицето Г. С..

Със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., изменена и допълнена със заповеди № 513з-8851/14.10.2022 г. и № 513з-9671/09.11.2022 г. Директорът на СДВР е възложил проверка относно евентуално неизпълнение на служебни задължения от страна на служители от различни районни полицейски управления при СДВР, включително и по отношение на старши инспектор Г. Г.. Със заповедта е определена и комисия, която да извърши проверката. Г. Г. е бил запознат с нея на 18.10.2022 г. В същата е посочено, че може да депозираща допълнителни писмени обяснения в 3-дневен срок. На 21.10.2022 г. Г. Г. е подал заявление, в което посочва, че на този етап няма да дава обяснение.

Резултати от проверката са обективирани от съставената от комисията справка до Директора на СДВР рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. (л. 49-181).

В справката (л. 241) е посочено, че старши инспектор Г. Г. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, изразяващо се в неизпълнение на разпоредбите на закона и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповеди и разпорежданията на Министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките

ръководители. На основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР е предложено на същия да бъде наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от шест месеца.

Оспорващият Г. Г. е бил запознат със справката и на 23.11.2021 г. С покана рег. № 513р-115483 от 25.11.2022 г., връчена на същата дата той е бил поканен да депозира писмени обяснения в срок от 24 часа.

С покана рег. № 513р-118138 от 01.12.2022 г. оспорващият отново е поканен да даде писмени обяснения.

Г. Г. не се е възползвал от възможността за даване на обяснение преди налагането на дисциплинарното наказание, което е констатирано с протокол от 20.12.2022 г.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител Г. Г., поради което е издал оспорената заповед.

Видно от приложената към преписката кадрова справка за времето на работата му в МВР, на оспорващия не са налагани дисциплинарни наказания. Същият е награждаван пет пъти с писмена похвала.

По представения протокол № 513р-61504/30.07.2019 г. се установява, че Г. е бил запознат с вътрешно-ведомствени актове на МВР, включително и с Вътрешните правила за документооборота в МВР.

По искане на оспорващия бяха разпитани двама свидетели при режим на довеждане.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Г. Г. лично на 11.01.2023 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 19.01.2023 г. (вх. № 2402), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 204, т. 3, във връзка с чл. 194, ал. 2, пр. 2 алт. 1 от ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР, а именно че с деянието си Г. Г. е извършил нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на служебни задължения, визирани в чл. 21, ал. 1 от Вътрешните правила за организацията на документооборота в МВР, утвърдени с МЗ № 81213-1013/08.08.2017 г. - „Контролът по изпълнение па задачите се осъществява на всички нива на възлагане и изпълнение от преките ръководители“, което представлява неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено

дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Според разпоредбата на чл. 204, т. 4 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Директора на СДВР – служител на ръководна длъжност, а Г. Г. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

По делото няма данни оспорващият да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител. В случая Г. Г. не е представил писмени обяснения, въпреки отправените му три пъти покани, поради което дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Наказанието е наложено на 09.01.2023 г. Фактите и обстоятелствата, свързани с твърдяното нарушение на служебната дисциплина са обективирани в справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г., с която дисциплинарно наказващия орган се е запознал на 24.11.2022 г., т.е. наказанието е наложено в предвидения в чл. 195, ал. 1 от ЗМВР срок.

Видно от изложеното в справка и в оспорената заповед, неизпълнението служебните задължения от страна на Г. Г. се изразява в това, че за периода от 25.05.2022 г. до 10.06.2022 г., когато преписката, по подадения сигнал от Г. С. е изпратена в СРП, същият, в качеството си на началник група „Териториална полиция“- В. към сектор „Охранителна полиция“ при 06 РУ-СДВР и пряк ръководител на младши експерт Л. Л.-Б., не е изпълнил задължението си чл. 21, ал. 1 от Вътрешните правила за организацията на документооборота в МВР, утвърдени с със Заповед № 8121з-1013/08.08.2017 г., според което „Контролът по изпълнение на задачите се осъществява на всички нива на възлагане и изпълнение от преките ръководители“. Посочено е, че Г. не е осъществил контрол по изпълнение на поставената задача: извършване на проверка по преписка вх. № 228000-5836/25.04.2022 г., възложена за изпълнение с негова резолюция, вследствие на което е допуснато по преписката да не се извършат каквито и да е действия за пълно и обективно изясняване на случая. Старши инспектор Г. не е извършил контрол върху изпълнението на поставената задача и не се е самосезирал за липсата на доклад от страна на изпълнителя съгласно, съгласно чл. 21, ал. 3 от Вътрешните правила за документооборота - „Изпълнителят докладва изпълнението на задачата на длъжностното лице, което я е поставило.“. Според Директора на СДВР, в 06 РУ-СДВР не са предприети необходимите действия за изясняване на фактическата обстановка по случая. В информацията, изложена в сигнала и сведенията на Г. С. и В. К. са отразени данни за „засичане и притискане“ по време на движение с автомобил, както и регистрационни номера на превозни средства, които са осъществили тези действия според С.. Отделно от това, В. К. сочи, че С. е преследван „от известно време, с цел саморазправа“, а името на преследвача им е Б. Й., като е отразено, че Й. притежава огнестрелно оръжие. Изложените в сведенията на С. и К. обстоятелства в ОДЧ на 04 РУСДВР не са правилно и обективно анализирани от полицейските служители в 06 РУ-СДВР, в чиито служебни задължения попада извършването на цялостна проверка. Видно от приложените

документи по преписката, от младши експерт Л.-Б. не са извършени каквито и да е било действия, с оглед изясняване дали са данни за извършено, престъпление от общ характер или не.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от дисциплинарно-наказващия орган изводи по следните съображения.

По административната преписка са приложени саморъчно написани обяснения в 04 РПУ-СДВР от Г. С., В. К. и Б. Й. (л. 338-340). Първите двама посочват, че на 25.04.2022 г., след извършена полицейска проверка на управлявания от С. автомобил марка А. Q7, са продължили да се движат по Околовръстен път в [населено място]. Тогава са забелязали, че са били преследвани и засичани от лек автомобил марка БМВ Х5, с рег. [рег.номер на МПС]. В това МПС са пътували двама души, като единият от тях е разпознат от С. като Б. А. Й.. От последния е снето сведение, в което той заявява, че не познава С. и неговите обяснения не го касаят.

Видно от изложеното в оспорената заповед и от показанията на свидетелката Л., дадени по време на проведеното по делото открито заседание, приписката във връзка с подадения сигнал от Г. С., след изпращането ѝ от 04 РПУ-СДВР, ѝ е била възложена за изясняване на обстоятелствата от прекия ѝ ръководител Г. Г. в края на месец май 2022 г. Няма данни с резолюцията за възлагането на Л. да са били поставяни конкретни задачи за изпълнение. Вземайки предвид кръга на правомощията си, свидетелката е преценила, че единственото, което е могла да направи е да смене обяснения от лицата, подали сигнала и от лицето посочено от тях. Поради факта, че такива обяснения вече са били снети в 04 РПУ – СДВР, свидетелката е преценила, че следва да изпрати материалите на отдел „Пътна полиция” – СДВР, за вземане на отношение във връзка с евентуално извършено нарушение по Закона за движение по пътищата. За това тя е докладвала устно на инспектор Г. и е изпратила преписката.

Другият разпитан по време на заседанието свидетел М. М., посочи, че процесната преписка му е била разпределена през лятото на 2022 г., след връщането ѝ от отдел „Пътна полиция” – СДВР, защото Л. е била в отпуск. Свидетелят констатирал, че наказание по ЗДвП не е наложено, а във връзка с подадения сигнал от Г. С. не се налага извършването на други действия за изясняване на обективната истина. Той изготвил доклад и след писмена резолюция на Началника на 06 РПУ – СДВР и на прекия му ръководител инспектор Г., е изпратил материалите на Софийска Районна Прокуратура. След известно време, свидетелят разбрал, че СРП е постановила отказ да образува досъдебно производство.

Съдът кредитира показанията на двамата свидетели, независимо от факта, че те работят в структура на МВР – СДВР от една страна, а от друга са в условия на служебна субординация с оспорващия. Показанията са последователни, логични и съответстващи на обстоятелствата, установени по време на дисциплинарното производство.

Изложеното мотивира съда да приеме, че описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, са от една страна частично неточни, а от друга не могат да послужат на административния орган като основание да упражни дадените в закона правомощия за налагане процесното дисциплинарно наказание.

На първо място, не отговаря на истината, изложеното в заповедта, че преписката е била възложена за работа само на полицай Л. и че тя не е предприела никакви действия по нея до изпращането ѝ в СРП на 10.06.2022 г. Както беше установено от свидетелските показания, Л. е установила, че от засегнатите лица са снети вече

обяснения, поради което е преценила, че следва да изпрати материалите на отдел „Пътна полиция” – СДВР за вземане на отношение по ЗДвП.

На следващо място се установи, че и Л. и М. са докладвали за решението си да изпратят преписката съответно на отдел „Пътна полиция” – СДВР и на СРП на инспектор Г..

Важно обстоятелство в случая е постановения отказ на прокурор при СРП за образуване на досъдебно производство по подадения от Г. С. сигнал.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направения от Директора на СДВР извод, че Г. Г. не е изпълнил служебните си задължения по чл. 21 от Вътрешните правила за документооборота в МВР, неупражнявайки контрол върху работата на подчинената му полицай Л.. Безспорно е, че възложената ѝ за работа преписка не е била с фактическа сложност и освен снемане на обяснения от засегнатите лица, което вече е било направено в 04 РПУ, други действия не биха могли да бъдат предприети. По друг начин би стоял въпросът, ако преписката, след изпращането ѝ в СРП, се е върнала със конкретни задължителни указания, съгласно чл. 196, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на прокурора за изясняване на допълнителни факти. Неизпълнението на тези указания от страна полицейските служители, съответно неупражняването на контрол върху длъжностните лица, които е следвало да ги изпълнят би могло да бъде основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност.

Направените изводи от дисциплинарно-разследващия орган и от дисциплинарно-наказващия орган, че изложените в сведенията на С. и К. обстоятелства пред в ОДЧ на 04 РУСДВР не са правилно и обективно анализирани от полицейските служители в 06 РУ-СДВР, в чиито служебни задължения попада извършването на цялостна проверка, са логически и правно неразбираеми. След като е налице отказ от компетентния прокурор за започване на досъдебно производство, както и при положение, че липсват дадени от негова страна задължителни указания за установяване на допълнителни факти по преписката, не е възможно в рамките на извършена след време дисциплинарна проверка, да се правят заключения за липса на извършени действия по случая, още повече, че не се посочва, точно какви действия е следвало да бъдат предприети и какви обстоятелства е следвало да бъдат изяснени от инспектор Г. и неговите подчинени.

По отношение на твърдението в оспорената заповед, че Г. не се е самосезирал за липсата на доклад от страна на подчинения му служител, комуто е била възложена преписката, съдът намира, че съгласно, съгласно чл. 21, ал. 3 от Вътрешните правила за документооборота, изпълнителят докладва изпълнението на задачата на длъжностното лице, което я е поставило. В тази разпоредба не е посочено начина, по който следва да се извърши доклада – устно или писмено. Както Л., така и М. са докладвали на инспектор Г. за работата си по преписката устно, след което са предприели действия за изпращането ѝ компетентните за решаването ѝ органи.

Изложеното налага извода, че административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания по реда на чл. 171, ал. 4 от АПК, не можа да установи в цялост, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал.1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед

и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо, че в заповедта са описани множество факти, свързани с дисциплинарната проверка, не става ясно точно какви процесуални действия е следвало да извърши полицаи Л., за изясняване на фактите, по подадения от С. сигнал, при липсата на конкретни задължителни указания от наблюдаващия прокурор, както и в какво точно се изразява неупражняването на контрол от страна Г. Г. във връзка с работата по преписката. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че оспореният акт не съдържа ясни и точни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При разглеждания спор, поради липсата на описание на конкретните действия, които е следва да се предприемат по преписката, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагане на дисциплинарното наказание. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Във връзка с изхода на спора на оспорващата се дължат разноски. Такива са поискани от адвокат Р., поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Видно от доказателствата по преписката адвокат Р. е била ангажирана в защитата на Г. още в хода на дисциплинарното производство. Същата е изготвила жалбата и е представила в срок писмени бележки. Следва да се отбележи, че платеното адвокатско възнаграждение е под минимума, определен в чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. Г. Заповед № 513з-176/09.01.2023 г. на Директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 143,

ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения да заплати на Г. В. Г., с ЕГН [ЕГН] сумата от 707,28 (седемстотин и седем и двадесет и осем стотинки) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1096 от 2023 г. на АССГ, платена държавна такса и направени разноси в хода на административното производство по издаването на оспорения акт.

Решението не подлежи на касационно оспорване съгласно чл. 211, изречение 2 от ЗМВР.